

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ทัศนคติต่อการแต่งกายล่อแหลมของวัยรุ่นหญิงในสถานบันเทิงย่านอาร์.ซี.เอ.” เพื่อให้ได้ข้อมูล และรายละเอียดที่ต้องการตรงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้วิธีการศึกษาเชิงปริมาณ โดยได้ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือสำหรับเก็บรวบรวมข้อมูล จากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้ไปทำการวิเคราะห์ และหาความสัมพันธ์เพื่อพิสูจน์สมมุติฐานการศึกษาวิจัย

3.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากร(Population) ที่เป็นเป้าหมายในการศึกษาวิจัยนี้ ได้แก่ วัยรุ่นหญิงที่เข้าไปใช้บริการในสถานบันเทิงในย่านอาร์.ซี.เอ. เขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร จำนวน 200 คน สถานบันเทิงย่านอาร์.ซี.เอ. เป็นย่านที่มีวัยรุ่นหญิงมาเที่ยวกันเป็นจำนวนมากหนาแน่นมากที่สุดแห่งหนึ่ง เป็นศูนย์รวมผับ บาร์ ดิสโกเธค ร้านอาหาร สถานบันเทิงในเวลากลางคืนที่เปิดบริการอยู่บริเวณใกล้เคียงกันเป็นจำนวนมาก

ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) คือ เลือกศึกษาเฉพาะวัยรุ่นหญิงอายุระหว่าง 20-25 ปีที่แต่งกายในลักษณะล่อแหลม และเข้ามาใช้บริการในสถานบันเทิงย่านอาร์.ซี.เอ. ให้ได้จำนวน 200 คน โดยการเก็บข้อมูลโดยการให้แบบสอบถาม

การสำรวจแบบสอบถาม ใช้ผู้ทำการสำรวจจำนวน 3 คน ได้แก่ผู้ศึกษาวิจัยเอง และผู้ช่วยอีก 2 ท่านซึ่งเป็นผู้หญิง 1 ท่าน และผู้ชายอีก 1 ท่าน โดยได้ทำความเข้าใจถึงวิธีการในการแจกแบบสอบถาม การอธิบายทำความเข้าใจ และแจ้งรายละเอียดให้กับกลุ่มตัวอย่างได้รับทราบตามแนวทางเดียวกัน จากนั้นจึงเดินแจกแบบสอบถามให้กับวัยรุ่นหญิงกลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคล โดยก่อนการให้ทำแบบสอบถาม ผู้สำรวจจะพูดคุยสอบถามข้อมูลทั่วไปของวัยรุ่นหญิงก่อน เพื่อตรวจสอบว่ามีลักษณะตรงตามกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้ตอบแบบสอบถามหรือไม่ พร้อมทั้งชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยให้วัยรุ่นหญิงที่รับแบบสอบถามรับทราบ เนื่องจากแบบสอบถาม เป็นคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่เป็นส่วนตัว เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่เป็นความจริง จึงได้ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามด้วยตนเอง แล้วให้พับแบบสอบถามเป็นสามส่วนให้มิดชิด นำมาหย่อนลงไปใว้ในกล่องกระดาษที่ผู้วิจัยได้จัดเตรียมเอาไว้ เพื่อสร้างความสบายใจให้กับผู้ตอบคำถามว่า คำตอบที่ตอบไป ผู้วิจัยจะไม่ทราบว่ามีมาจากใคร เป็นของผู้ใด โดยเริ่มออกไป

แจกแบบสอบถามในช่วงเวลาตั้งแต่ 20.00 น. จนกระทั่งถึงเวลา 02.00 น. ซึ่งเป็นเวลาปิดสถาน บันเทิงย่านอาร์.ซี.เอ. โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลอยู่ในช่วงเวลาดังแต่เดือนกรกฎาคม 2549 ถึง เดือนตุลาคม 2549

3.2 วิธีการ และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

วิธีการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้ใช้การวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้คือ

1) การศึกษาจากเอกสาร (Documentary Study) โดยการค้นคว้า และรวบรวมข้อมูล ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในครั้งนี้จาก

- 1.1) เอกสารทางวิชาการ เช่น วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้อง และตำราต่าง ๆ
- 1.2) เอกสารประเภทรายงาน เช่น รายงานการวิจัย เป็นต้น
- 1.3) บทความในหนังสือ วารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์รายวัน และรายสัปดาห์
- 1.4) ระเบียบวิธีปฏิบัติ ข้อบังคับต่าง ๆ ตลอดจนพระราชบัญญัติเกี่ยวกับสถาน

บริการ และดิสโกเอด ฯลฯ

2) การศึกษาภาคสนาม (Field Research)

2.1) การศึกษาภาคสนามทางมานุษยวิทยา (Anthropological Field Work) โดยใช้การสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) โดยผู้ศึกษาวิจัย ได้เข้าไปเที่ยว สถานบันเทิงต่าง ๆ เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสังเกตพฤติกรรมการแต่งกายของวัยรุ่นหญิง ที่เข้าไปใช้บริการในสถานบันเทิงย่านอาร์.ซี.เอ. เป็นจำนวนหลายครั้ง และนำมาประมวลเป็น ความรู้ และเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย

2.2) การวิจัยเชิงสำรวจ โดยการใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) ซึ่งแบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายปิด เป็นคำถามที่มีคำตอบไว้ให้เลือกตอบ เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามสามารถเลือกตอบตามความเป็นจริง และตรงตามทัศนคติของผู้ตอบ แบบสอบถาม โดยจะสอบถามวัยรุ่นหญิงที่เข้าไปใช้บริการในสถานบันเทิงย่านอาร์.ซี.เอ. ซึ่งเป็น กลุ่มเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้แล้ว

3.3 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ทัศนคติต่อการแต่งกายล่อแหลมของวัยรุ่นหญิงในสถานบันเทิงย่านอาร์.ซี.เอ.” ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง และกำหนดตัวแปรเพื่อใช้ในการศึกษา ดังต่อไปนี้

1) ตัวแปรอิสระ ที่ใช้ในการศึกษาวิจัย แบ่งเป็น 4 ส่วน คือ

- ปัจจัยส่วนบุคคลด้านกายภาพ ได้แก่ อายุ การศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน สถานภาพครอบครัว ภูมิลำเนาเดิม การพักอาศัย จำนวนเพื่อนสนิทที่เที่ยวสถานบันเทิงด้วยกัน การพบปะเพื่อนสนิทต่อสัปดาห์

- ปัจจัยส่วนบุคคลด้านจิตวิทยา

- ปัจจัยทางสังคมด้านการรับรู้ถึงวัฒนธรรมหลัก

- ปัจจัยทางสังคมด้านการรับรู้ถึงวัฒนธรรมย่อย

2) ตัวแปรตาม คือ การแต่งกายล่อแหลม

3.4 การสร้างเครื่องมือการวิจัย

แบบสอบถาม (Questionnaire)

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามขึ้นมาเอง เพื่อให้ครอบคลุมถึงวัตถุประสงค์ และสมมติฐานของหัวข้อวิจัย โดยแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1

เป็นคำถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยคำถามข้อมูลทั่วไป มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ (Check – List) และเติมคำในช่องว่าง รวมทั้งหมดจำนวน 8 คำถาม

ส่วนที่ 2

เป็นคำถามสำหรับวัดความคิดเห็นในเรื่องปัจจัยส่วนบุคคลด้านจิตวิทยาต่อการแต่งกายล่อแหลม ซึ่งประกอบด้วยทัศนคติและแรงจูงใจส่วนบุคคลเกี่ยวกับการแต่งกาย ล่อแหลม โดยให้ตอบว่าใช่หรือเห็นด้วย และ ไม่ใช่หรือไม่เห็นด้วย โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน 2 ระดับ คือ ใช่ มีค่าคะแนน เท่ากับ 1 และไม่ใช่ มีค่าคะแนน เท่ากับ 2 ต่อข้อความนั้น รวมทั้งหมดจำนวน 11 คำถาม

ส่วนที่ 3

เป็นคำถามสำหรับวัดความคิดเห็นในเรื่องปัจจัยทางสังคมด้านการรับรู้วัฒนธรรมหลักเกี่ยวกับการแต่งกายล่อแหลมของวัยรุ่นหญิงที่แต่งกายล่อแหลมประกอบด้วย 4 หัวข้อได้แก่

1) ชนิดของสื่อในการรับข่าวสารเกี่ยวกับแฟชั่นการแต่งกายล่อแหลม โดยให้เกณฑ์การวัดคะแนน 2 ระดับ คือ ใช่ มีค่าคะแนน เท่ากับ 1 และไม่ใช่ มีค่าคะแนน เท่ากับ 2 ต่อข้อความนั้น จำนวน 4 คำถาม

2) ความถี่ในการได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการแต่งกาย (ต่อสัปดาห์) จากสื่อ โดยให้เกณฑ์การวัดคะแนน 3 ระดับ คือ 1-2 วัน มีค่าคะแนน เท่ากับ 1 , 3-5 วัน มีค่าคะแนน เท่ากับ 2 และ 6-7 วัน มีค่าคะแนน เท่ากับ 3 ต่อข้อความนั้น จำนวน 4 คำถาม

3) ข่าวสารที่รับรู้เกี่ยวกับการแต่งกายล่อแหลมจากสื่อ โดยให้เกณฑ์การวัดคะแนน 2 ระดับ คือ ใช่ มีค่าคะแนน เท่ากับ 1 และไม่ใช่ มีค่าคะแนน เท่ากับ 2 ต่อข้อความนั้น จำนวน 5 คำถาม

4) การรับรู้ถึงวัฒนธรรมหลักของสังคมไทย ซึ่งเกิดจากการได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการแต่งกายล่อแหลม โดยให้เกณฑ์การวัดคะแนน 2 ระดับ คือ ใช่ มีค่าคะแนน เท่ากับ 1 และไม่ใช่ มีค่าคะแนน เท่ากับ 2 ต่อข้อความนั้น จำนวนทั้งสิ้น 9 คำถาม

ส่วนที่ 4

เป็นคำถามสำหรับวัดความคิดเห็นในเรื่องปัจจัยทางสังคมด้านการรับรู้ถึงวัฒนธรรมย่อยเกี่ยวกับการแต่งกายล่อแหลมของวัยรุ่นที่แต่งกายล่อแหลม ซึ่งประกอบด้วย 3 หัวข้อ ได้แก่

1) การได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการแต่งกายล่อแหลมจากกลุ่มเพื่อน โดยให้เกณฑ์การวัดคะแนน 2 ระดับ คือ ใช่ มีค่าคะแนน เท่ากับ 1 และไม่ใช่ มีค่าคะแนน เท่ากับ 2 ต่อข้อความนั้น จำนวน 2 คำถาม

2) ความถี่ในการได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการแต่งกายล่อแหลม (ต่อสัปดาห์) จากกลุ่มเพื่อน โดยให้เกณฑ์การวัดคะแนน 3 ระดับ คือ 1-2 วัน มีค่าคะแนน เท่ากับ 1 , 3-5 วัน มีค่าคะแนน เท่ากับ 2 และ 6-7 วัน มีค่าคะแนน เท่ากับ 3 ต่อข้อความนั้น จำนวน 3 คำถาม

3) การรับรู้เกี่ยวกับการแต่งกายล่อแหลมจากกลุ่มเพื่อน โดยให้เกณฑ์การวัดคะแนน 2 ระดับ คือ ใช่ มีค่าคะแนน เท่ากับ 1 และไม่ใช่ มีค่าคะแนน เท่ากับ 2 ต่อข้อความนั้น รวมทั้งสิ้น 9 คำถาม

ส่วนที่ 5

เป็นคำถามสำหรับวัดความคิดเห็นในเรื่องการแต่งกายของตนเอง เป็นส่วนที่ใช้ในการชี้วัดระดับของการแต่งกายหล่อแหลมของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อทดสอบตามสมมุติฐานที่ตั้งเอาไว้ โดยมีเกณฑ์ในการให้คะแนนดังนี้ ไซ้ มีค่าคะแนน เท่ากับ 1 และไม่ไซ้ มีค่าคะแนน เท่ากับ 2 ต่อข้อความนั้น โดยมีคำถามจำนวน 13 คำถามจากนั้นนำมาวิเคราะห์แยกกลุ่มที่มีระดับการแต่งกายหล่อแหลมใกล้เคียงกันออกเป็น 3 กลุ่ม

ส่วนที่ 6

เป็นคำถามแบบปลายเปิดในเรื่อง การแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการแต่งกายหล่อแหลม และข้อเสนอแนะอื่น ๆ

3.5 การทดสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ การวิจัยสนามผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถาม โดยสร้างแบบสอบถามขึ้นเองหนึ่งฉบับ เป็นเครื่องมือหลักในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ ซึ่งมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ ดังต่อไปนี้

1) ทำการค้นคว้าหาข้อมูลจาก เอกสารงานวิจัย สิ่งพิมพ์ บทความ ตำราวิชาการ วิทยานิพนธ์ และรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวความคิดในเรื่องของการรับรู้ ทฤษฎีทางอาชญวิทยา และทฤษฎีทางสังคมวิทยา ที่มีความเกี่ยวข้องมาใช้เป็นกรอบในการสร้างแบบสอบถาม โดยกำหนดขอบเขตในส่วนของเนื้อหาของคำถามเพื่อให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์การวิจัยที่กำหนดไว้

2) ก่อนที่จะมีการนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจริง ผู้วิจัยจะต้องมีการทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อถือได้ (Reliability) ของแบบสอบถามก่อน ซึ่งมีวิธีการดังนี้

- การทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) โดยการทำ Pre-test ทดลองแบบสอบถามกับกลุ่มวัยรุ่นหญิงทั่วไปว่ามีความเข้าใจคำถามตรงกัน โดยไม่มีการสับสน แล้วจึงนำไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ และอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทำการตรวจสอบว่าสามารถใช้ได้หรือไม่

- การทดสอบความเชื่อถือได้ (Reliability) ทำได้โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา (Coefficient Alpha) ซึ่งมีขั้นตอนการทดสอบ คือ จะต้องนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเรียบร้อยแล้วไปให้อาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิทำการตรวจพิจารณา และแก้ไขเพื่อให้ได้ความเที่ยงตรง จากนั้นจึงนำแบบสอบถามไปทดสอบโดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง

ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ กลุ่มวัยรุ่นหญิงอื่นนอกเหนือจากกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงในย่านอาร์.ซี.เอ. จำนวน 25 คน

ถ้าหากค่า r ที่คำนวณได้มีค่าตั้งแต่ 0.7 ขึ้นไป ถือเป็นเกณฑ์ที่ยอมรับได้ แต่ถ้ามีค่าต่ำกว่าที่กำหนดจะต้องมีการปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถาม แล้วจึงนำแบบสอบถามไปให้อาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิทำการตรวจสอบ และแก้ไขในบางส่วนแล้วจึงนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลต่อไป จากการทดสอบค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามดังกล่าว ได้ค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ 0.92

3.6 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1) ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data)

1.1) ผู้วิจัยเองและผู้ช่วยอีก 2 ท่านซึ่งเป็นผู้หญิง 1 ท่าน และผู้ชายอีก 1 ท่าน โดยได้ทำความเข้าใจถึงวิธีการในการแจกแบบสอบถามการอธิบายทำความเข้าใจ และแจ้งรายละเอียดให้กับกลุ่มตัวอย่าง ได้รับทราบตามแนวทางเดียวกันแล้วจึงดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการแจกแบบสอบถามให้กับวัยรุ่นหญิงที่มีอายุในช่วงระหว่าง 20 – 25 ปี ที่ไปใช้บริการในสถานบันเทิงย่านอาร์.ซี.เอ. โดยผู้วิจัยได้เดินทางไปบริเวณย่านอาร์.ซี.เอ. แล้วได้แจกแบบสอบถามให้กับวัยรุ่นหญิงดังกล่าว ซึ่งโดยส่วนใหญ่จะมีวัยรุ่นหญิงจับกลุ่มพูดคุยกันอยู่บริเวณนอกสถานบันเทิงเป็นจำนวนมาก เพื่อรอเพื่อนที่มาเที่ยวด้วยกัน ก่อนที่จะเข้าไปในสถานบันเทิงด้วยกัน หรือวัยรุ่นหญิงที่ออกมาจากสถานบันเทิงเพื่อทำธุระส่วนตัว เช่น พุดคุย โทรศัพท์ กดเงินตู้เอทีเอ็ม เป็นต้น โดยผู้วิจัยจะใช้ช่วงเวลาดังกล่าวนี้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการแจกแบบสอบถาม พร้อมทั้งชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยให้กับวัยรุ่นหญิงที่รับแบบสอบถามทราบ เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่เป็นความจริง เนื่องจากแบบสอบถาม ถามเกี่ยวกับเรื่องที่เป็นส่วนตัว จึงให้ผู้ตอบคำถามแบบสอบถามเป็นสามส่วนให้มิดชิด นำมาหย่อนลงไป ในกล่องกระดาษที่ผู้วิจัยได้จัดเตรียมเอาไว้ เพื่อสร้างความสบายใจให้กับผู้ตอบคำถามว่า คำตอบที่ตอบไป ผู้วิจัยจะไม่ทราบว่ามีมาจากใคร เป็นของผู้ใด โดยแจกแบบสอบถามเป็นจำนวน 200 ชุด แบบสอบถามที่ใช้ได้ ได้รับจำนวน 200 ชุด จากนั้นจะตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับคืน (Editing) ซึ่งผู้วิจัยจะตรวจสอบความสมบูรณ์ (Completeness) และความสอดคล้อง (Relevancy) ของคำตอบในแบบสอบถามทุกข้อทุกประเด็น แล้วลงรหัสข้อมูล และให้คะแนน

2) ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data)

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าในเอกสาร วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง (Documentary Study) ทั้งในส่วนที่เป็นแนวคิด ทฤษฎี และผลจากการวิจัย เพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษา และเป็นหลักฐานในการอ้างอิง

3.7 วิเคราะห์ข้อมูล และประมวลผลข้อมูล

แบบสอบถาม

สำหรับการวิเคราะห์ และการประมวลผลข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามทั้ง 200 ชุดนั้น หลังจากผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ ความถูกต้องครบถ้วนของแบบสอบถามทุกฉบับแล้ว ผู้วิจัยจึงได้ทำการบันทึกข้อมูลจากแบบสอบถามลงในแบบรหัส (Coding Sheet) จากนั้นผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่มีอยู่ไปประมวลผลด้วยวิธีการทางสถิติ โดยใช้โปรแกรม SPSS ซึ่งเป็นโปรแกรมสำเร็จรูปมาช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล ประมวลผลข้อมูล และจัดทำตารางวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

- 1.วิเคราะห์เพื่ออธิบายข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง และนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบการพรรณนาข้อมูล
- 2.วิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์เพื่อสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ พร้อมทั้งนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบการพรรณนาข้อมูล
- 3.วิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ กับตัวแปรตาม พร้อมทั้งนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบการพรรณนาข้อมูล

3.8 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ทำการวิเคราะห์ข้อมูล และหาค่าสถิติต่าง ๆ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปของ SPSS For WINDOWS โดยมีการใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

- 1) การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง แบบสอบถามข้อ 1 โดยการแจกแจงความถี่ (Frequencies) และค่าร้อยละ (Percentage) เพื่อบรรยายและพรรณนาถึงลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง
- 2) การวิเคราะห์ระดับความคิดเห็น ของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับจิตวิทยาส่วนบุคคล การรับรู้ทางวัฒนธรรมหลัก และการรับรู้ทางวัฒนธรรมย่อย โดยการหาค่าร้อยละและหาค่าเฉลี่ย

เลขคณิต เพื่อเปรียบเทียบจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีความเห็นว่าเป็นด้วยและไม่เห็นด้วยในคำถามแต่ละข้อ ในแบบสอบถามข้อ 2 , ข้อ 3.1 , ข้อ 3.3 , ข้อ 3.4 , ข้อ 4.1 , ข้อ 4.3 การหาค่าร้อยละ ใช้การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยที่คำนวณได้จากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนการหาค่าเฉลี่ยเลขคณิตใช้การกำหนดค่าคะแนนของแต่ละข้อเป็น 2 ระดับคือ เห็นด้วย หรือ ใช่ มีค่าคะแนนเท่ากับ 1 และ ไม่เห็นด้วย หรือ ไม่ใช่ มีค่าคะแนนเท่ากับ 2 เมื่อนำมาหาค่าเฉลี่ยแล้วสามารถแปลความหมายของข้อมูลได้ดังนี้

ค่าเฉลี่ยเลขคณิตระหว่าง 1.0 – 1.20	มีค่าเท่ากับ	เห็นด้วย
ค่าเฉลี่ยเลขคณิตระหว่าง 1.21 – 1.40	มีค่าเท่ากับ	ค่อนข้างเห็นด้วย
ค่าเฉลี่ยเลขคณิตระหว่าง 1.41 – 1.60	มีค่าเท่ากับ	ไม่แน่ใจ
ค่าเฉลี่ยเลขคณิตระหว่าง 1.61 – 1.80	มีค่าเท่ากับ	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
ค่าเฉลี่ยเลขคณิตระหว่าง 1.81 – 2.00	มีค่าเท่ากับ	ไม่เห็นด้วย

การวิเคราะห์นี้เพื่อบรรยายและพรรณนาถึงปัจจัยทางด้านจิตวิทยา การรับรู้ทางวัฒนธรรมหลัก และวัฒนธรรมย่อยของวัยรุ่นหญิงที่แต่งกายล่อแหลมในภาพรวม

3) การวิเคราะห์การแต่งกายล่อแหลมของกลุ่มตัวอย่าง จากแบบสอบถามข้อ 5 โดยมี การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการแต่งกายล่อแหลมดังนี้

3.1) การวัดค่าความนิยม ของการแต่งกายจากเครื่องแต่งกายแต่ละชนิด ทั้ง 13 ชุด ที่ปรากฏในแบบสอบถาม โดยมีการตีความหมายความนิยมสวมใส่จากร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่สวมใส่ ดังนี้

ตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป	มีค่าเท่ากับ	มีความนิยมสูงมาก
ตั้งแต่ร้อยละ 60 แต่ไม่ถึง 80	มีค่าเท่ากับ	มีความนิยมสูง
ตั้งแต่ร้อยละ 40 แต่ไม่ถึง 60	มีค่าเท่ากับ	มีความนิยมปานกลาง
ตั้งแต่ร้อยละ 20 แต่ไม่ถึง 40	มีค่าเท่ากับ	มีความนิยมเล็กน้อย
น้อยกว่าร้อยละ 20	มีค่าเท่ากับ	ไม่ได้รับความนิยม

3.2) การจัดระดับการแต่งกายล่อแหลม โดยการกำหนดค่าการแต่งกายล่อแหลมออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ การแต่งกายล่อแหลมน้อย การแต่งกายล่อแหลมปานกลาง และการแต่งกายล่อแหลมมาก โดยใช้การจัดกลุ่มจากการแต่งกายจากเสื้อผ้าที่มีในแบบสอบถาม จำนวน 13 ชุด โดยทั้ง 13 ชุด แบ่งออกได้เป็น 3 ระดับคือ

เสื้อผ้าล่อแหลมระดับ 1 หรือ ล่อแหลมน้อย ได้แก่ เสื้อแขนกุด/เสื้อกล้าม เสื้อสายเดี่ยว/เสื้อสายเดี่ยวสั้นเล็กๆ เสื้อเปิดไหล่ และ กางเกง/กระโปรงเอวต่ำ

เสื้อผ้าล่อแหลมระดับ 2 หรือ ล่อแหลมปานกลาง (เมื่อเปรียบเทียบกับการแต่งกายข้ออื่น ๆ) ได้แก่ เสื้อเอวลอย กระโปรงที่มีรอยผ่าสูง เสื้อผ้าที่รัดรูปมาก ๆ และ เสื้อผ้าที่บางมาก ๆ (ซีทรู)

เสื้อผ้าล่อแหลมระดับ 3 หรือ ล่อแหลมมาก ได้แก่ เสื้อเกาะอก ผ้าแถบ กางเกงขาสั้นมาก ๆ Mini skirt และ Micro skirt

การจัดกลุ่มการแต่งกายล่อแหลมให้หลักการดังนี้ คือ

ขั้นตอนที่ 1 หากผู้ตอบแบบสอบถามแต่งกายด้วยเสื้อผ้าล่อแหลมระดับ 3 ชุดใดชุดหนึ่ง ให้ถือว่าเป็นผู้แต่งกายล่อแหลมมาก (ระดับ 3)

ขั้นตอนที่ 2 หากผู้ตอบแบบสอบถามไม่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าล่อแหลมระดับ 3 เลย แต่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าระดับ 2 ชุดใดชุดหนึ่ง ให้ถือว่าเป็นผู้แต่งกายล่อแหลมปานกลาง (ระดับ 2)

ขั้นตอนที่ 3 หากผู้ตอบแบบสอบถามไม่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าล่อแหลมระดับ 3 และ 2 เลย และแต่งกายด้วยเสื้อผ้าระดับ 1 แต่เพียงอย่างเดียว ให้ถือว่าเป็นผู้แต่งกายล่อแหลมน้อย (ระดับ 1)

การวิเคราะห์นี้เพื่อบรรยายและพรรณนาถึงการแต่งกายล่อแหลมของวัยรุ่นว่าอยู่ในระดับใด และยังเป็นตัวแปรตามของการวิจัยนี้ที่สามารถนำไปวิเคราะห์หาความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระได้ต่อไป

4) การวิเคราะห์เปรียบเทียบการแต่งกายล่อแหลมของกลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มเพื่อน จากแบบสอบถามข้อที่ 4.4 โดยการหาค่าการแต่งกายของเพื่อนของกลุ่มตัวอย่างว่าอยู่ในระดับใด ด้วยวิธีการวิเคราะห์ตามข้อ 3 ข้างต้น แล้วนำมาเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างหรือผู้ตอบแบบสอบถาม โดยได้ข้อมูลออกมาเป็นค่าความถี่แสดงถึงความเหมือนและแตกต่างกัน

5) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (X) คือ ปัจจัยส่วนบุคคลด้านจิตวิทยา ปัจจัยทางสังคมด้านการรับรู้วัฒนธรรมหลัก และปัจจัยทางสังคมด้านการรับรู้วัฒนธรรมย่อย กับตัวแปรตาม (Y) คือ การแต่งกายล่อแหลม เพื่อเป็นการทดสอบแบบสมมติฐานโดยวิธีทางสถิติ โดยใช้การทดสอบค่าสถิติไคสแควร์ (Chi-Square) โดยวิธีเปียร์สัน และกำหนดให้ค่าสำคัญทางสถิติ หรือ ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

6) การวิเคราะห์ข้อมูลจากคำถามปลายเปิด